

Thigama, Sri-Lanka printed

by n. modlić i d.

N-1(8)

Panevėžio skautų mėnesiniai laikraštėliai.

panevezys.

1935 8 gruodžio men. Nr. 1/3/ 171 metai

GYVŪNIMAS IETĀ LAUK VISA,

KAS NEZURIA, KAI P JŪRA LAVONUS.
Dobilas.

NOSU CYVENTYMAS TURI SROVENT, KAI P
TAS OPOLIS: KARTAIS SMARFIAU, KAR-
TAIS LĘČIAU, BET VISADA PARVYV. IR
PER GRAŽIAS PRIEPELES IR LAURUS, IR
PER MIŠKUS, IR PER DOLAS IR ANME-
NIS. IR KARTAIS PES PURVUS, BET
VIS PIJMEN: TEKAS VANDOU IR NUO
PURVO, GREIT NUSEVALO. IR KOL CIPE-
LIS TEKA, MES TIKRAI ŽINOM, KAI
JIS SUSTSLEKIA SU OKEANO. TREP IA
ŽMIGCAS: KOL ŽEMGIAI PIAMYV, TOL OA-
LI BŪTI TIKRAS, KAD SARYSIO SU SA-
VO IDEALAIIS KJAK NUTRAUKLJO.

Dobilas.

PKM 2614

-2-

IR V*L. ATGIRSTAM...

Skautai vyčiai nutarė tapti pradėta darbą, laiks nuo laiko trukdomą įvairiausiu priežasčiu, dėl kurių ir neigijo pastovesnės tradicinės formos: nuolatos turėt savo aktualiai veikianti organa - laikraštuką. Noru, pas visus - tiek laikraštuką leist, tiek tokį turėt - buvo daug. Tačiau, laikui bėgant ir nesant didesnės paramos iš kitų vienetų /draugovių/ ir šiaip iš galinčių prisidėti prie "Lapino" plėtojimosei, redakcija negalėjo jo reguliarai parengt ir išleist: begi visą medžiagą, galėjo paruošt trejetas tam pasižventusių asmenų, turinčių sibę kitų pareigu.

Tiki mės, kad skautai į "Lapino" atgijimą nežiūrės pro pirštus, bet kiekvienas stengaisi su noru jam padėti. Mums turėtų rupėt, kad būtų galima dirbt vieną darbą, iš kurių inėsė savo iniciatyvos, galėtume, atsisuką nuo kasdieninio darbo, jaustis visuomeniškiu.

"Lapinas", kiek leis pats medžiagos parengimas, eis kas mėnesi. Jo turinė bus stengiamasi dėti tai, kas dominis skautus. Neviens eanologiniame rečiuose, bet ir beletristikai, o taip pat ir poezijai, bus skiriamas nemaža vietas.

Jūsų pagelaudavimas, kad "Lapinas" būtų naudingas ir idomus, yra mūsų didžiausias rūpestis.

Tad Nobilo Žodžiai: "Urąsiai, bet yimtai ir protin-gai į darbą, jaunieji draugai!"

IŪSŲ LAIKYKLŲ 30-ĄJOS METŲ IV SKAUTYBĖ.

/a.a.kun.J.Lindės-Nobilo pasakoitos, skaitytos Panevėžio Rajono Tunto draugininkų suvažiavime, 1934 m. spaliu 21 d. Panevėžyje, eantrėnuke./

Mes perdaug pakartotai kebdienybėje ir mums atrodo, kad seniau kitaip buvo, senovė kitokia. Bet kai įsigiliiname į žmogų, pasirodo, kad jis iš anksčiau liko tokis pat. "Jei mes siandien nematom priežasties", sakė filosofas, "tai gal ji prič amžius paprastikšk". Sakome, kad skautybė šiu laikų padaras, bet kai įsigiliiname, matome, kad tos pačios idėjos kartojasi. Vienybė - galvyje, tai iš seno žinome. Vienybė - grožis, tiesa. Išau dvasia nori vienpusiškai, harmoningai pasireikšti. Tokio idėjalo liekojo nesovėj, ieškojo jo ir skautybės įklūrėjas. Gražiausias senovės paminklas - Homero

poemos. Tė jų suseliamo senovės dvasia. Senovėje harmonijos iššokojo Homerius. Tiesą jis buvo gili supratęs, harmoniją pajautęs. Per visum organizmą ir parasytū, kad tame ta pati tėsė varžogasi. Betgi graikai dar nesuprato galutinės dvasios harmoniją. Tačiau vėliau suprato, kad tai yra ne vien tėsė. Homerius nė nepastebėjo, nė matė tam gražų organizmų harmonijas, betgi, nepastebėjo, kad savikas organizmas kita organizmuo naudina, ir visai graikių valz uoja, kaip nesupravėta. Homerius tame meso harmoniją. Jam neagrau, jei beginiliai seneliai yra laikomas ir jo kūnas išmetamas įverima sujūskyvi. Bet jei jaunuolis merki apsiginklavęs, žmona kovoje - tad gražus diečių žuvimasis. Homerius Graikai tame matė ne tik atrodi, bet ir tiesą. Pačiuoju išta Homerius kritikuoti. Apskrita. Nis yra merkininkas, nė o ne mokslininkas. Gražu inti atekira ištekliena organizmu, bet antom. Kad eina amžiaus, baidi kova tarp tų organizmų. Žmonių, taunų žmonija susiskirsto į tam tikras grupes ir vieni kitus narkina.

Graikai ir platonas suprato, kad organizme yra tiebos, būdamas židinėti yra susistatę prieš vien organizmo harmoniją, kasantį dar yra dvasios pasauliui. Tai jei matė anginą, dvasišką harmoniją. Renesanso rašytojai buvo įdomūs džiaugiai dvasios harmoniją. Graikai nuolat pamalsigus, krikščioniai - kritišta rečiai dvasios gyvavimą. Tore pasublis išo Sodžius, bet krikščionių buvo daug filosofijų. Bet valstybės kartu nesudėkintos esama skolastika. Gy. Prancūzijos artilerijoje tuočio lec prie piliešių - kyr les. Tai jau renesanso ryuočių. Renesansas buvo atgaivinti homeriška, kultūra. Nepaisant laikais vėliai iš religijos sustinta. Anglijoje, krikščionys laikais tokių negaliėjo net veikiai pastriketi. Tačiau laikais atrogi graži, bet homeriški. Isigali gantos mokslos. Taip pat ir heretičių teorija. Vei atsiranda dūmės, kad organizmas, kuris vienos kito, daiktinti, parodė, kad kiekvienas gyvus kovodamas kurtame, kai jam kovoje pade-đe. Atvirubo žinimų, kurie nori išsiaiškinti dvasios evoliuciją, nėko ypačingo, kad stipresnė susizinxina vilpnėsni, tačiau kai žmonė, kai jai nės idėrėnė išgyventi, tai bus logika: visur viena kova, o kuri jai nera. Štai iš evoliucijos. Homeriai lygai kaip kryptinių laikų būti nuojo, kad zebėje dvasios. Tačio yra viug panašumo i graikus. Graikai ne mokėjo savo idėjų iškuntyti, krikščionių gi iškunijo. Graikai iš vienos puos būvo patvirkintas, o iš kitos puos laikai pripažinti. Tix jas buvo nesudvisintos, o dabar jau aukštikalnių. Graikai pergalėje sunčius laikus, bet idėjos išto iš krikščionių jas-palaikė. Ties, laikais yra

viskas panašu. Tais laikais gražieusios idėjos pasireiškia, kaip skautybė, ir siekia dvasios harmonijos ne per kovą, kaip graikai manė, bet randa daug tinkamessi pagrindą. Dvasia yra, tačiau nei bolševikai neneigia. Dvasia yra kažkas kita, nega materija. Tačiau ji turi turėti sau galios plėtotis, sudaryti formą. Tęsiau sudarom dvasišką ir filosofinę pagrindą. Ši ta filosofija jungiasi ir skautybė. Pažiūrekim tikslių. Jei vienas gyvus kito, naikina, o kiekvienas čvacio apsireiškimas turi galią plėtotis, tai kiekvienas gyvus išeitų su savo esme, o esmeje yra erčias ir tiesa. Jei yra gyviui įginti plėtotis, tai reikia jam tai leisti. Gyvarbu leisti plėtotis, o ne trukdyti. Visai kitaip, kaip pas graikus. Mes matom, kad ir augalėlis stengiasi parodyti visą savo gnožį. Tai mes priteikome žmonijai. Tai ir kultūra ta gora, kuri leidžia visiems pasireiškti. Ta itėja sena, graikums pažistama. Tose mintys gražiai pasireiškia ir skautybeje. Dievas - būrys. Vieva yra noras išplėtoti save. Mes siekiame auksčiausiojo išeilio, o jo siekdami žmonės dažnai sužvėrėja. Ir krikščionys labai iširšdavo, kovodami dėl religijos. Skautybė nuo to apsisaugo. Tiesą laikų filosofija sakė, kad kiekvienas idealas gali visai paskirštis. Kiekvienas turi siekti auksčiausio idėalo, bet gali jo siekti įvairiom formom. Tas skautus yra įvairių tikybų žmonių. Skautų neklausia dogmų, užtekska, kad jis siekia auksčiausio idėalo. Skautybes idealas taip pat eukrötas, kaip Platono. Graikuose pasireiškė sužvėrėjimas. Stabes, kaip ateniečiai iširšę ant spartiacių ir vionių kitus skerdžia. Sužvėréjimas erotiko; ir žmoniškumo atžvilgiu buvo ližžiausias. Tuč pat metu iškyla kilnios idėjos. "Abat tas pat." "Audoji filosofija ir skautybė eina kartu. Skautybės iškūrėjai žinojo, kad bus gerai, jei pasiekska patraukti jaunuimus, nes taustos nori viena kita skersti, žemi inatinktai nori patrauti viršų. Senovėje buvo sunkus cerygvenimai, bet ar mes išvengsime dabar jų ar ne. "Užleisti negalim, jei ir ne vienos žiūri. "Tai buo tiltas, anot "Vickrevičiaus, per kuri eis kiti į laimės pilį. "Mogui užtenka buti tiltu. "Tas emžinės išasinis gyvenimas negali žūti. Jei mes matom, kad materija nežusta, tuo labiau išasinis gyvenimas. Skautybė užra paprasta organizacija jaunumenei surūpti, nors ir tai gerai, "nes gal ne viską suprantam, bet skautybės iškūrėjai plačiau pažvelgę į gyvenimą. "Om kilniom dvasiom

stovėjo prieš akis sužvėrėjimes. Jis žino, kad ir kai kur
atsitiktų, bet tos idėjos liks emžinai – jas kilus. Jei
atsiskubus man kilnių idėjų, – atsakymais nėra žmogus.
Tautos ilgai gyvuoja, jei turės savybę su emžinomis idėjomis.
Skubtas turi apie save etminti, kad geriaus būti tiltu, per
kuri kiti pateks į laimės pilį, nega, kad nėkiu nebūti. Tačiau
tiltu, arba atsiskubek būti žmogus. Fesulus nėra tokis po-
vertas, jis slėpininkas. Bet tik tie fesulus, kurie užsilie-
ja su personalie slėptybėmis, yra tikri žmonės. Tauta turinti
tekių žmonių pasiekis mukštis išsiskirs į idėles. Žalios ir yra
gyventi, bet tiltu reikin būti. Tačiau kas dar pernai buvo
buvo, bet skubtai turi tą mintį turėti, kitiui nė sakybė
nesuprantau. Jei nebus savybių su mukštou išėjim, bus, kaip
Platonas sakė, tik ūželis.

ME: JIS NEMIRĘ...

–Girdėjai? Bobilas mirė... – knakinantį tylo. Rosakusio
veida šnekšteliėjo dar man nemirštus buvus pergyvenimo
šešėlis.

–Ne, Jis nemirę... – priešindesi visa esyba. Bet... nedrėk
taip birurias jauktas. Jo mirties faktus metelpa žiliai per-
gyvenimose, jausmai ix prota sunku suprępti, knd dingta
tai, kas nesus turi diždžiusios reikšmės.

Posalyk, ar gali nėisiškinti ore? – kuo gi bekvpesči?..
Bet tikruoju kaije hydri šlypkšėnės pirktois ameliavai net
i pat posėjone, iškeliamu aile vaidų ir cheatingai besi-
blaskančių prižiūrimų. Metai gurbėlių vyro praeinant, kaip
geroją dviens, o kaip malonu su juo praeveikinti pūliai buvę,
o tėviškes mošinėsini gilus žvilgesius dar ilgai olyi visą
sužadėtę ir nėra, trijų vertų mūndų guminus sklande kiti
pasauli. Aki šial dux nepergventa. Susimystęs gali supusti
tai, ko savoje medžiame diezegai, kaip nesupinkti kriti pri-
siartindami pris išėjim. Pamažini, lyg išėjus į žvejykla,
taip priskryptingai gaudinčiai žardži, nesori nė jos išėjim,
ar bijai, kad save žvilgesius nesutraukytus geroją angelų
mlados.

Tai žmogus vadinasi žengumi, kai jis savo ore kai kur
gytojams, kuriamas įtustų buvusiųjų žinios išlaidomis.
Kuris pamidžiūlys su kito, sužililys savo atrimus dvizine
žiliom. Venkuosi žmogus, koksis jis nebūtų nesistatyto,
kaip pilkai bėdiūtės į žemę, knd jau būtų svetimi laimės

svetimi laimės pergyvenimai, kas gi nenorėtu klausyti kalbančio, jei jojo Šneka, lyg balzamu gydo.

Mums, skautai, Liudė-Dobilas buvo ir yra nepakeičiamu židiniu, jaukiaja šilumai, mūsų idėjų tviskančia žvraigžde.

Pasakyk, broli, kac nolaidėjo ir neliūdi Jo, jei tik pažinėt daugiau girdėjo apie čia? Dėl ko gi tai? Ar kad dingo viena žmogus? Juk kiek jų diena iš dienos išnyksta kaip rūkas ir pilieka klaikią ruotaika. Laikui bėgant artimųjų atodūsiai darosi šaltesni ir lieka tik sapno prisiminimų, c ne brangios realybės gailesčiu. Tat kodėl žmonių etmintyje tiek daug Jis turi vietas? Pašarvotą Jį lankė eilės, atrodė, kad visus apdengė pilkiausia neviltis. Minios stebėjos netikėtu įvykiu, užmiršdamos net savo rūpesčius. Apsiniaukę veidai nereiškė ižiaugsmo. Gatrėmis slinko tamšią šešelių virtinės – lyg metytum įkūnyto liūdesio vaizdus. Žirdyje radosi baisi tuštum kurios jau niekuo neužpildysi. Ore su vėju bluškési gedulo dvasios, kurios, užklūdamos už medžių šakų, raudojo su žmonių jausmai, otie buvo taip neiprasti. Kažkokia nežinia vis labiau ir labiau slégé liūstančius. Neramūs varpu aidai kurti nuo karto atklydę, kaip mirštančio dejones pleše krūting. Fakelų liepsnos blaškési puldamos tai į vieną, tai į altram pusę, norédamos pult po vežamojo ratais. Ir žmonių akyse matei lyg pro aprasotą lungą kibirkštėles, kurios degė jam, o ne kam kitam.

Juk Ji visi mylėjo. Atėjo visi pagerbtí nors paskutiniu palydėjimu, prisiminę neišsiamiamą žmoniškumo mokytojo pavyzdi, gilaus proto vyra, tiek visiem prieinamą ir naturalų, kaip savęs jautimą.

Dobilas mums artimas ne vien, kad jo gili asmenybė sutampa su skautiškų pažiūrų universalumu, tiek plačios apimtarčių, kiek yra įvairus žmogaus dvasios labirintas. Bet naipogi yra mums brangus kaip ižibrétojas, pranašas, jog skautiškoji veikladrabartinėj žmoguose nikičje turės reikšmės naujo tikro kelio suradimui. Ji sultūoj užims žymią vietą, kaip reakcija prieš daugelių negeistinų veiksmų, kurie yra didžiausi žmogaus dvasinės luisvės priešai. Didžiojo valionies pagrindinė patariamoji mintis nesulėt kartodavo: mes neturim būt įveiriausią vėjų blaškomi, reikia ugdyt savyje tikrujų vertybų vertinimo jausmą, gilesnio žmoniškumo ugdymo priemones; rasti save, o kas grižo į savo vidas gyvenimą – rado gyvenimo pilnają prasmę.

Dobilo asmeniškumas, kol lietuvis ištengs gerbt dvasios didvyrius, nemirs, bus vaidila amžino židinio, kurs liepsnos artimo meilės ugnimi.

Didžiuokis, jei turėjai tokį prietelių, džiaukis
jaunasis broli-uose, jei galėjai klausyt didžiojo mokytojo
Tik tokčių uamerybų ugdymas priartins žmogų prie dievišku
savokos.

Mes, skautai, sekdamis Je pavyzdžiu stengsimės vadovaud
missi obalaiciu "Dievui, Tėvynei, Artimui" pakilt virš
pasaulio mirštamumo, kad sukurtaumė Tau, Tėvynė, senieta
rytojų.

V.G.

J. Gubatavičius.

Aš nežinau, ko mum taip liūdna kartais
Ir širdi kažkas gelis.
Dažnai parnym kur ant kiemo vartų,
Aymąstome nedalią.

Pažvelk į mūsų mielą Lietuvą,
Lūšnelėm nusagstyta,-
Jos žemėj mūsų asarom aplietojo
Mes klaidžiojam nuo vakaro lig ryto.

Eas metai nukertam prinokusius rugių
Ir pievas nužienaujančios
-O pasakyk, Tėvynė, kyt kas bus?
Kiekvienas klausin nepalinuojam.

O dienos teko sunuteka
I praeities slaptinių vendovynas,-
Ženiu pagrinduose senolių vassakų, datnuojančiom
O žiandien trūksta ko - kiekvienas žmoni

Ir taip kasdien laimenuojam
Apie tėvynę Lietuvą,
O vakariškiai krūtinėm uždainuoju
Ir jai vergas išvargt paliekame.

1935-X-13 4.

MEMORIES AT THE END.

Bleibend silberne Segnungsmedaille besitzt Bryan. Siegräuberstimmung blieb unter den Freunden jenseits des Suez-Kanals bestehen. Australien strahlte weiterhin. Ministerialer Befehl der Regierung gestattete, dass die offizielle Eröffnung der Ausstellung verhindert werden sollte. Auslandsgäste kamen von überallher, meist mit großen Gruppen, und waren von dem Ausstellungsbau begeistert. Der große Empfang am Abend war ein großer Erfolg. Dieses Ereignis markierte wiederum eine neue Ära in Australien. Australien war sieben, und das galt nicht nur für die anderen großen Staaten, sondern auch für die "kleinen".

新編增補古今圖書集成

卷之三

J.Subatavičius.

mylaus vakaro sapne
valbuosi su siela
ir klausiu mėlynos tylos,
ko aš nerimstu vis
per dienas ir naktis?

Svirpilių ūvelnutej muzikoj
Lyg ir girdžiu kažka...
Dangaus žvaigždžių mirgėjime
Tartum matau kažka...
Savos sielos virsojime,
Lyg rujaudžiu kažka.
Bet tas kažkas?...

Gal būt dalelė vakaro tylos?
Gal būt žvaigždutė iš dangaus?
O gal dalis maros sieles,
Furi nerimsta vis
Per dienas ir naktis?..

Bet nežinau,
Ko mes atėjome
I šią pasauli?--
Nžiaungtis gelių žydėjimo?
Skystis vargu kentėjims?
Ar pagyrenti ir pražūt,
Ysd broliam vietas būt?

Šakyk, Širdie!
Ta girdi dainoj sesuolių?
Ta matai mirgėjime žvaigždučių?
Ir ko džiaugties ar laūsti?..

Ir Širdis tyliai pasakė
Tu balta nakties plištakė
Palaukių platumoj.
Ko aš nerimstu vis
Per dienas ir naktisi?..

1935-VII-24.

X X

Žygiuoja per pasauli milijoninės minios, blaškonos gyvenimo audringai šeštaduobių bangą. Niek kartą uždisupia tų žmonių burną išimtusios bangos ir neduoda ištarti žodžių:

"Aš noriu gyventi, aš noriu iraudytis čia-te į gyvenimo lagus". "Neklauso jū suakaso čaltosios bangos. Vėlu jau. Atėjusi forija dengia juos žodžia mirtis.

"Geliniminges žmogus, kurio paskutinieji žemčiai vėjams skamba, bet nepasiekia žmogaus kritinės, jo dvasios. Prečiai amžiai belieka iš jo tik kalneliai žmogų alėjai; prečiai keli amžiai, tik aplinkinės girių beliekai iš išblaškyti amžiui posukojimų, kai gyvenc, buvo ir mirė.

Bet mums reikia eiti taip keliais, kuriuose žmonija visai gyva, visai groži randa ir pitekina savo iškiyu-
sią ivasią. Nukim po ta vėlinava, kad acie bus liddyta ne
rėjo blaškonos smiltys, bet patys gyventumas. Tiek tais ka-
liais eidiami, nužiomas pataisas bedugnes, tolimes neži-
nomas plotes ir pulkaini ženklačių gyvensau, buvau ir gyven-
siai aržinai. "Aš noru mirties - juk gyvus visur: knygose,
mokyklace, visuomenėje, tautoje... Jei mano kūnas pel-
stais ar žukamie išpuolitas, tai mano dvasia delmantini-
nuos remuoje išpraussta spindulinioja ir ūviečia aplinkinių.
Tad kopkim į tą kailią, apšviesta spindulinę, į kuri trokš-
ta žmonija natekti. Pasiekiam ji, tada, kad mes patys
busim panašūs į spindulinustus žalvus ar sotipandžius
versmes.

1935-IX-27.

o.

15 METŲ I "L.L.K. KESTUOJŲ DRUGUOTĖI"

Šaud prasilenka dieną nepastebėti gyvenime. Pruein-
jos, kaip audroj vilnis po vilnies. Tačiau užkiyuca tokia
dienė, kuriose keliu tautos triumfus, kuriosse žmonės gy-
vena praeitimi, kuriosse atsispindi procties šeštūiai.

Šešių diena buvo iš L.D.L.Z. Kestuolio druguvai. Tai
1935 m. spalio 2° diena. Kai kuris penoro atversti ir jos
peckiolikos metų gyvenimo lepus ir perskaityti kilniu-
mis gyvenimo šeštūis papučius žygia. Pusistiprinti ir
pasiskirsti svirtybes penolias eina, ne kur kitur, taip tik
amžiaus kury tarpas. Ir krentačiai iš vairo medžių prie
vraugų galų išsijus drungo bėgo. "Kartuomila, mi

trumpas jo biografija ir a^č minimus nušviciai pastl.
tingbergas. Šaliai prabyla draug. pav. Pariela,
„šalininkai“ ir pašnekėti atejom būk lavo Salto-
sios, bet atejome perskaityti tavo gyvenimo knygos
Itai išs rupas-ji, o nāžas - gyventos idėjos.

Man kad tačk gyvenimas buvo trumpas, bet
turiningo... Tu gyvas ir šiandien, nes gyvenai
nemirstamais žūkais: Dienui, Tėvynei ir tūtimi!
Būs laiku gėles prislegia jo kūtinių.

Bylojau dieną, tie patys studento vejas
bičiokai po Panevėžio skersgatvius, toks pat mona-
chovskis miesto gyvenimas, bet restitucijams ne
tas pats. 15 metų draugovės tūtelė ema jau-
nimas-moksleivija. Tas tūtelės iškuoštas vilniusis
ideologas, kurias eidami nepristigę gyvenime
drasinis pens. Rūgžių mesta į bažnyčią neroga-
nusotri. Gal aikto, kada 1935 metai, gal aikto, kad
skautika veliava reišiens maloni! Diena bras-
lenska; restitucijai nerimsta, laukia vasaro. Juk
vis a būsgremis varcas. Ateina varcas. Amatių
monachas seddė pilna ūmonių. Deina išlikintos
„restulės“ vi „Mingos“ draugovės (Mingelės tūtelė savo
adūmanti). Pasigirsta iš draugininko kūtinės
„di džiavoju saliutė gerbė“. Salejų tyfa. Pasirodo
draugovės veliava. Juk menas, rodos, daiktelių,
tačiau ji draugienė prabyla, neque ūmogaus
lūkes. Tačiau ja priekiamama transginti gerbę,
tarantuosei tūtui ir tėvynei, būti ištikimai
skautų idealams.

Drauginiukas I. Klevčka atidaro baminė-
jame Taitos namuose. Drusius laikai būdavo
tarpus tūkstančių, daug. Žiūrėti jėzus užsiblo-
kuodas braugus, uždirbtus dvi. Tačiau veikimo
lėšomis drąus pastel. H. Semelovas iš p. Narvydė
buvo I.D. L.D. Nestūmė bu-vei drąus y. Klevčka
mokinėja bu-vei ištoriją. Tad parūpelėje y
grublė 1920 m nelygus min. gimnazijos mok. Ros-
evas mokiniai gimnastikos salieji steigiamajį
mokininkų jo darstai valbai priėmė mokili-
mų iš tų pacų dieną išvės skautas 46 m-
tinas. Nekurias apie plėšinių tričių stagių mobili-
zacija nėraude. Braugovė netinka Andreuševi-
čių ir drąus skautų, kuriai domėjama kovo
etatė. Mokslej tiegynė balyg, bigo jo gintis.
M.M. skautų globėjų pastariniams M. Grigoniui
buvo arba ipia dideli skautų prieteliai
čiaus vėl einan normalium. Šie drauginiukai
bacioja penesia amžiūnaičių sudėjimų laipyn-
čiuose. Skautų statas pavadinis ja. H. Nestūmė
y. 1923 m. vasario 16 dieną braugus birmas
skautų akademijos karinėmei vi-

Šaulių parade. Tais pačiais metais suorganizuojama prie jos "Vilkiukų" d-vė. Apleidus M. Grigoniui globėjo pareigas, jos globojimą paima Lindė-Dobilas. Jis per d-vės vekuras skaitydė turiningas, išairiuos klausimai paskaitas ir dirbo jai iki mirties. 1924 m. VII Kęstučio d-vė, vyr. skautų štobo ntarimai pakrikštyta I D.L.K. Kęstučio d-vė. 1925 m. prie "Kęstučio" d-vės išsiplėtė vandens skautų viltis. Nuo to laiko prasidedė jūrų skautų gyvenimas Lietuvoje. 1926 m., kaip veiklinių tunto d-vei, duodamas garbės kaspines. 1933 m. prie I D.L.K. Kęstučio d-vės išsiplėtė vysk. M. Valančiaus skautų Vyčių būrelis. /Dabar jis vadinasi Sim. Daukanto Vyčių būrelis/. Iki šiai dienai I D.L.K. Kęstučio d-vei vadovavo iš viso 19 draugininkų. Prie vienu draugininkų veikimas éjo sklandžiau, prie kitų silpniau. Bet draugovés nuopelnai neįsimutuojuomi. Ji pagimdė ir jūrų skautus, ir Sim. Daukanto sk. vyčių būrelį, ir "Vilkiukų" d-vę. Ji éjo visuomet pirmyn, dirbo, veiké, progresa. Ne veltui ji tunto konkurse laimėjo pirmą vietą, ne veltui apdovanota Tautos Vado ordinu už nuopelnus - taigi savkalbā draugininkas J. Klevečka.

Sveikindamas labai mylimas kęstutiečiams tuntininkas mok. Deukas, palinkéjo ir toliau dirbtį su ištverme, pasiryžimu, gilintis į skautų ideologiją, savo jaunus jégas aukoti Dievui, Tévynei ir artimui, visada būdėti, sitti tais keliu, kuriuos nurodė mūsų vadei!

Po to paskaitomis pakeliami į vyresniškumo laipsni. Pakelti buvo į skilt.: J. Klevečka; į paskilt.: Vytautas, Zingberges, Černiauskas ir Balčikonis.

Buvo suvaidinta "Marcelė". Laikė pertraukų buvo daromi skilčių pasirodymai. Skautai choristai padainavo keletą dailelių. Paskutinioji dalis šokisi ir žaidimai.

Taigi, praėjo I D.L.K. Kęstučio d-vės šventė, bet kiek dar praėis. Ji éjo per miglae, rūkus ir tumybes, bet entuziazmo jai netruko.

Už tai mes, kęstutiečiai, širdingai dékojame padišventu siems vėdams ir reméjams. Bideli, dékui turiamu p.mok. J. Sokolovui, kuris tiek laiko paskyrė mūsų, beręti suodamas.

O jūs, skautai kęstutiečiai, ženkit toliau su pasitikėjimu ir drąsa į gyvenimą ir vykdykite, realizuokite savus šūkius iš idėjas.

Draugovė! būk lyg tas Kęstutis, kuris davé Lietuvai tokių Vytautų, nuo kurių pasaulyis drebėjo! Tu sukurk Laužą, prie kurio galėtumėm susiglioti skautišku šilumą.

To laukie iš tavęs žemė ir gėgiai.

"P. D. J. Farbelis."

KUN. J. LEMPÉS-DORILIO PAV. TURYT AS.

1975 m. gruodžio 1 d. Panevėžio skautų Tuntas minėjo savo 50-čiajų prietelius, to skautiško išvainio peno tiekėjo LINAS-DORILIO vienerių metų vyrčies suaktureves.

Vystome vis buvo brangus, bet skautams brangiūs. Čia pat LINAS-DORILA skautai patys pirmieji pagerbtė perinėjimui. Paminklinius pradėtais pamaldomis kateiroje. Po to gimnazijoje sekė tolimesnė minijinė. Šia tūtininkas pakvietė pagerbti jo etrinčių atstatojimą, o tuo laiku gerulinges marcas priminė kiekvienuoju antiniu alpių tylo.

Yuskui garsa veikėjinių ir aiškiai papraskojo LINAS-DORILIO litografiją Valtrūšaitis, o apie DOBILA žinip rašytoja mokyt. erlaitė. Be to, buvo skaitytas dar referatas D.Urbas.

Dobilio žvilgantį iš portreto šventas šypans vėrė visų kurtines ir ročes, jie norėjo dar pasakyti: būdok... būdok...

"Bet, DORILE, tu nebė čia" – Šnabždžio nėlcs kampalis, nuprava gyvenimo užtvara perskyré su gumiš, bet vistiek tu manysė gyventi, o mes tavyje.

Tik mes su ūvaigdžiam neužgesim tau.

J.P.

Visiškardžiai dėkojame visiems, kurie prisidėjo prie šio laimėto paruošimo ir tikimasi, kad iš valiu romite "Lapina".

Item "Lapino" numerili, kuris išcis tuoju po valėdu stengtis, medžiagą galima produkti iki š.m. gruodžio pen. 20 d.
Red.

Leidžia I.D.L.K. Xentėlio dr-viš. Gimato rankante
skautų vyčių lankelis.

PKM-2614

R2107